

Arrest

**nr. 75 748 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, op 9 juni 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 4 februari 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde op 6 juli 2009 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers ontvankelijk was en gaf opdracht hen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie.

1.3. Op 5 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd. Deze beslissing, die verzoekers op 10 mei 2011 ter kennis gebracht werd, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.02.2009 werd ingediend door:

*[Y., A.] [...]
[G., G.] [...]
+kinderen
[Y., A.] [...]
[Y., N.] [...]
nationaliteit: Armenië (Rep.)
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.07.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem bij [Y., N.] kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-attaché van 31.03.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene niet lijdt aan een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. De arts-attaché concludeert dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,*
- of*
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : de schoolgang van [Y., N.] en het verbeteren van haar sociale functies & sociale integratie in België) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van het motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Doordat de verwerende partij stelt dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat evenmin blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Terwijl de verwerende partij hiermee de inhoud van de voorgelegde medische attesten en de draagwijdte van de medische problematiek volledig miskent.

Het wordt niet betwist dat [N.] aan een mentale retardatie lijdt, waardoor hij in belangrijke mate gehandicapt is.

Vooreerst is hiervoor een regelmatig neurologisch nazicht nodig alsook een follow up van een arts, zoals blijkt uit het gedetailleerd medisch attest dd. 28.01.2009.

De verwerende partij heeft zich omtrent deze medische opvolging op geen enkele manier uitgesproken.

Daarnaast volgt [N.] onderwijs in het buitengewoon secundair onderwijs type 2, waar hij een bijzondere begeleiding en behandeling volgt hetgeen noodzakelijk is voor zijn fysieke en psychische ontwikkeling, zoals blijkt uit de veelvuldige medische attesten die werden voorgelegd.

Hiervan stelt de verwerende partij, gebaseerd op het verslag van de arts-attaché, dat het hier niet om een behandeling gaat, doch louter om een omkadering, zodat dit geen reden kan zijn voor een verblijf in België.

Hoewel het hier misschien niet gaat om een medische behandeling in de strikte zin van het woord, is het wel zo dat dit buitengewoon onderwijs aan [N.] een bijzondere begeleiding en behandeling geeft, hetgeen noodzakelijk is voor zijn fysieke en psychische ontwikkeling.

Méér nog, de arts stelt in zijn diverse attesten dat indien deze begeleiding zou wegvallen, [N.] in een totale desoriëntatie zou terechtkomen.

De voorgelegde documenten hebben voldoende aangetoond dat een dergelijke begeleiding in Armenië niet voorhanden is, zodat moet worden aangenomen dat ingeval van een terugkeer naar Armenië [N.] effectief in een totale desoriëntatie zou terechtkomen.

Indien [N.] psychisch volledig gedesoriënteerd zou geraken, houdt dit wel degelijk een schending in van zijn fysieke integriteit dan wel een onmenselijke/vernederende behandeling.

De verwerende partij heeft haar beslissing dan ook niet op een correcte wijze gemotiveerd, en heeft hiermee haar beslissing dan ook niet in alle redelijkheid genomen.

Tegelijk schendt de verwerende partij hiermee art. 3 EVRM."

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

Verzoekers menen dat het advies van de attaché-geneesheer en de bestreden beslissing de inhoud van de door hen voorgelegde medische attesten volledig miskennen.

Verwerende partij laat gelden dat verzoekers' beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat verzoekers medische stukken hebben voorgelegd, waaruit zij zelf afleiden dat zij voldoen aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moeten worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard: zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de 'aandoening' van hun zoon die door verzoekers werd aangehaald geen aandoening uitmaakt die zonder adequate behandeling een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van deze zoon.

Uit dit advies blijkt zeer duidelijk dat de attaché-geneesheer de door verzoekers naar voor gebrachte medische stukken grondig heeft onderzocht, doch dat deze attaché-geneesheer heeft vastgesteld dat:

- de problematiek van mentale retardatie van de zoon wel een situatie is die extra zorgen en bekommernissen met zich meebrengt, doch zulks geen 'ernstige pathologie' is en behandeling niet mogelijk is.*
- de maaglast in 2009 niet kan worden aangenomen als actuele pathologie,*
- er geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.*

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

De gemachtigde heeft dan ook terecht geoordeeld dat niet blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet, nu niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing onredelijk zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt verder ook (en terecht) gemotiveerd dat de overige elementen die verzoekers hebben aangehaald in het verzoekschrift, dewelke geen betrekking hebben op de medische toestand van de zoon, buiten de medische context van art. 9ter van de wet vallen, en zodoende hieraan geen verder gevolg kan worden gegeven in het kader van de aanvraag op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Waar verzoekers pogen voor te houden dat niet is geantwoord op het 'regelmatig neurologisch nazicht en follow-up' waarvan sprake in het attest van 28.01.2009, laat verwerende partij gelden dat de attaché-geneesheer besloten heeft dat de mentale retardatie geen ernstige pathologie betreft.

Aangezien volgens het advies van de attaché-geneesheer niet is gebleken dat de zoon van verzoekers lijdt aan een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, diende niet verder te worden ingegaan op de eventuele beschikbaarheid of toegankelijkheid van vermeende behandelingen die verzoekers hun zoon nodig zou hebben voor deze mentale retardatie.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl de attaché-geneesheer terecht heeft gesteld dat 'een mentale retardatie te beschouwen is als een situatie die de nodige extra zorgen en bekommernissen met zich meebrengt, doch geen ernstige pathologie is en behandeling niet mogelijk is doch een zo goed mogelijke omkadering wel aangewezen is voor de verdere ontwikkeling van het betrokken kind, zonder dat dit te beschouwen is als een essentiële therapie die een verblijf in België noodzaakt'.

Het loutere feit dat verzoekers het hiermee niet eens zijn, maakt niet dat de bestreden beslissing dewelke gesteund is op het advies van de attaché-geneesheer. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing onredelijk zou zijn.

Wat verder de voorgehouden schending van art. 3 EVRM betreft, laat verwerende partij laat gelden dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, Rv.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Verzoekers, kunnen, mede gelet op het duidelijke advies van de ambtenaar-geneesheer, niet aannemelijk maken dat er een risico is op een schending van art. 3 EVRM.

Bovendien merkt de verwerende partij op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere 'medische verzorging' (in casu is er bovendien geen medische behandeling nodig volgens het advies van de attaché-geneesheer, doch betreft het een omkadering die wel aangewezen is), kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel «in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn», kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. grote kamer. 27 mei 2008, V t. Verenigd Koninkrijk, § 42)."

4.3.1. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat een ambtenaar-geneesheer de door verzoekers aangevoerde medische problemen van hun kind N. heeft onderzocht en dat hij concludeerde dat *"geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is [blijkt]"*.

Verweerder kon derhalve op grond van de vaststellingen van deze deskundige besluiten dat de aanvraag van verzoekers om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond is. Overeenkomstig artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan een verblijfsmachtiging op medische gronden immers slechts toegestaan worden indien de aanvrager *"op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft."*

Verzoekers benadrukken dat hun zoon N. een mentale retardatie heeft, doch weerleggen hiermee de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer die verweerder consulteerde niet die oordeelde dat er weliswaar sprake is van een situatie die de nodige extra zorgen en bekommernissen met zich meebrengt, maar die niet kan beschouwd worden als een ernstige pathologie.

Door te betogen dat een neurologisch nazicht en een verdere opvolging van de situatie van hun zoon nodig is tonen verzoekers ook niet aan dat de op een medisch advies gebaseerde stelling van verweerder, dat de vertraging in de geestelijke ontwikkeling van hun zoon niet te beschouwen is als een aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet conform de wet is of dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

Het gegeven dat verzoekers' zoon N. ingevolge zijn mentale beperkingen buitengewoon onderwijs dient te volgen en bijzondere begeleiding nodig heeft, zonder dewelke hij gedesoriënteerd dreigt te raken, laat evenmin toe te besluiten dat verweerder verkeerdelijk zou geoordeeld hebben dat verzoekers niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vallen. Het feit dat een kind bijzonder onderwijs en een specifieke begeleiding nodig heeft impliceert namelijk niet dat dit kind ziek is in de zin van voormelde wetsbepaling en het volgen van aangepast onderwijs en het krijgen van begeleiding kan in casu ook niet gelijkgesteld worden aan het adequaat behandelen van een ziekte.

Verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van de situatie van hun zoon door verweerder, doch tonen niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.3.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.3. In zoverre verzoekers lijken te willen aangeven dat het feit dat hun kind in Armenië geen passende opleiding en begeleiding zou kunnen krijgen en de bestreden beslissing om die reden artikel 3 van het EVRM schendt, merkt de Raad op dat uit de door verzoekers aangebrachte stukken blijkt dat hun kind in het verleden in Armenië school liep en hulp kreeg van een lerares aan huis. Verzoekers maken niet aannemelijk dat dit heden niet meer mogelijk zou. Het betoog van verzoekers leidt dan ook niet tot de vaststelling dat zij in hun land van herkomst dreigen onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK